

Til Udvalget for Udlændinge og Integration

Kbh. 10.09.2012

(med kopi til Justitsministeren)

Vi henvender os angående de nye regler om optagelse af biometri ved ansøgning om familiesammenføring. Gennem vores arbejde med rådgivning af flygtninge og asylansøgere er vi blevet opmærksomme på, at dette nye krav udgør en urimelig og uproportional forhindring i de tilfælde, hvor der er tale om lande uden en dansk repræsentation.

Det må være muligt at indføre dispensationsmulighed i disse sager. Man kunne forestille sig, at ambassaden for et andet EU-land kunne optage biometrien og videresende det til Danmark, eller man kunne vente med at få optaget biometri, indtil man ankom til Danmark.

Tidsfristen på 14 dage udgør yderligere et problem, men selv med en længere tidsfrist kan det ikke være rimeligt, at fx kvinder med små børn og gamle bedsteforældre tvinges til at rejse gennem krigshærgede områder til et naboland, hvor de ikke nødvendigvis har ret til at opholde sig og ofte uden papirer. Man risikerer faktisk, at de omkommer på vejen – alene på grund af en regel om foto og fingeraftryk.

Danmark har et internationalt ansvar for at beskytte familiemedlemmer til anerkendte flygtninge. En så bureaukratisk myndighedspraksis sætter disse personer i en reel fare og hindrer dem i at gøre brug af deres ret. Hvis EU's direktiv ikke giver mulighed for dispensationsmuligheder i det enkelte land, opfordrer jeg hermed ministeren til at tage sagen op på EU-niveau. Problemet må i så fald være det samme for andre EU-lande.

Nedenstående 3 eksempler fra Somalia og Syrien viser, hvordan kravet virker i praksis.

Sag 1, Brønderslev Kommune:

En mand fra Somalia fik asyl i Danmark i marts måned. Kommunen har forsøgt at hjælpe med at få hans kone, deres 6 børn og hans ældre mor (70 år) herop og har sendt ansøgningsskemaet til US i juli. Eftersom der ikke er en dansk repræsentation i Somalia, måtte familien begive sig ud på en lang og farlig rejse til Etiopien for at imødegå fristen på 14 dage. De når frem til den danske ambassade i midten af juli måned og henvender sig med kopi af de første sider af ansøgningsskemaet. Ambassaden sagde, at de ville blive kontaktet per telefon, når biometrien skulle optages. D. 17. august henvender herboende sig til kommunen og fortæller, at hans familie endnu ikke har hørt noget. Kommunen kontakter flere gange ambassaden per mail og telefon, og d. 31. august kommer der svar, om at biometrien ikke kan optages før herboende har modtaget en bekræftelse på, at ansøgningen er modtaget – det har han ikke, 1 1/2 måned efter indsendelsen. Den herboende har været nødt til at sende ganske mange penge ned til familien for at betale både rejsen og opholdet i Etiopien.

Sag 2, Brønderslev Kommune:

En anden somalisk mand fik asyl i 2010 og fik opholdstilladelse til sin kone og deres 4 børn, som indrejste december 2011. På grund af de dengang høje gebyrer undlod han at søge for sine to halvsøskende på 13 og 15 år, som er forældreløse og som han forsøger. Da gebyrerne blev afskaffet, søgte han også om ophold til dem, men så var kravet om biometri kommet til. Det betød, at de to børn måtte rejse alene til Etiopien. Kommunen ved ikke på nuværende tidspunkt, om de er nået frem.

Sag 3, UNHCR i Stockholm:

En af vores rådgivere har været i praktik på UNHCRs kontor i Stockholm, hvor hun har oplevet følgende denne sommer: En somalisk mand fik asyl i Danmark, men hans kone og to børn (hvoraf det yngste kun var 7 mdr.) opholdt sig i Damaskus. De havde en gang tidligere indgivet ansøgning om familiesammenføring, men konen havde ikke nået at få optaget biometri inden for de 14 dage, fordi hun havde svært ved at komme til repræsentationen i et uroplaget område. Mens manden var i gang med at indgive en ny ansøgning, lukkede den danske repræsentation pga. borgerkrigen. Praktikanten spurgte hos US (Udlændingestyrelsen) og UM (Udenrigsministeriet), om der fandtes alternativer eller om man fx kunne gøre det gennem den svenske ambassade, som endnu ikke var lukket helt ned for at få familien i sikkerhed. Svaret var, at der på daværende tidspunkt ingen mulighed var herfor. US rådede hende til at skrive til Justitsministeriet. UMs råd var, at kvinden uden papirer og med små børn skulle rejse gennem et krigshærget land og over grænsen til et naboland med en fungerende dansk repræsentation. Da praktikanten stoppede, gav hun sagen videre til UNHCRs kontor i Damaskus, men det vides p.t. ikke om det er lykkedes at få kvinden og børnene til Danmark.

På baggrund af ovenstående tre tydelige eksempler anmodes om at tage ordningen op til overvejelse og vurdere, om der kan indføres dispensationsmuligheder.

Med venlig hilsen

Michala C. Bendixen,
på vegne af foreningen Refugees Welcome

Valhøjvej 12
2500 Valby

Tlf. 50200069